

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4244/2020
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из породичних односа тужиоца мал. АА из ..., чији је законски заступник, мајка ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Уњић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Момир Вучковић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 550/19 од 21.02.2020. године, на седници одржаној 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 550/19 од 21.02.2020. године.

Образложење

Основни суд у Крушевцу, пресудом П2 282/19 од 19.09.2019. године, делимично је усвојио тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао туженог да на име свог доприноса у издржавању малолетног детета плаћа месечно износ од 150 евра, почев од 09.02.2015. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски разлози, а најкасније до 05. у месецу за текући месец на одређени девизни рачун који се води код „Raiffeisen Bank“, експозитура ..., све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да на име доприноса за издржавање свог детета плаћа месечне износ од још 250 евра на одређени девизни рачун законског заступника мајке, који се води код „Raiffeisen Bank“, најкасније до 05. у месецу за текући месец, под претњом принудног извршења (став други изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове (став трећи изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж2 550/19 од 21.02.2020. године, укинуо је пресуду Основног суда у Крушевцу П2 289/19 од 19.09.2019. године (став први изреке). Обавезао је туженог да на име свог доприноса за издржавање мал. тужиоца плаћа месечни износ од по 100 евра, почев од 09.02.2015. године као дана подношења тужбе до 31.08.2019. године, с тим што ће се од досуђеног издржавања одузети износе које је тужени уплатио и то 2015. године 150 евра, 2016. године 520 евра, 2017. године 530 евра, 2018. године 570 евра и 21.08.2019. године 200 евра, а од 01.09.2019. године обавезао је туженог да плаћа износ од по 150 евра месечно па

убудуће, док за то постоје законски разлози, с тим што ће се за наведени период урачунати и уплате извршене на име издржавања од 01.09.2019. године до пресуђења у износу од 300 евра, с тим што ће заостале рате по овој пресуди да исплати одједном, а доспевајуће најкасније до 05. у месецу за претходни месец на одређени девизни рачун законског заступника мајке који се води код „Raiffeisen Bank“, експозитура у ..., све у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да на име доприноса за издржавање тужиоца плаћа месечно износе од још 300 евра у периоду од 09.02.2015. године до 31.08.2019. године, а од 01.09.2019. године за још 250 евра на одређени девизни рачун законског заступника мајке, који се води код „Raiffeisen Bank“ најкасније до 05. у месецу за текући месец, све под претњом принудног извршења (став трећи изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП. Ревизија је изјављена и због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, ревизијског разлога прописаног одредбом члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП. Међутим, према оцени овога суда, у том делу наводима ревизије се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, мајка мал. тужиоца и тужени су били у емотивној вези која је прекинута и из те заједнице имају мал. дете, тужиоца као сина АА, рођеног ...2012. године у ... и који је пресудом П2 88/15 од 13.02.2019. године поверен на самостално вршење родитељског права мајци. Истом пресудом је уређен начин виђања оца с дететом. Мајка са дететом живи као подстанар у изнајмљеној гарсоњери коју плаћа 100 евра месечно и режијски трошкови су од 15.000,00 до 17.000,00 динара по изјави мајке. Вртић за дете плаћа 2.000,00 динара месечно, исто толико за ... школу за тужиоца и потребна су јој средства за одржавање хигијене, исхрану, одећу и обућу. Тужилац има децу астму и честа гушења, па мајка мора да га води таксијем код лекара, морала је да купи инхалатор и да плаћа приватно лекарске прегледе. Тужилац има равна стопала па су морале да му се купе ортопедске ципеле које је платио тужени у износу од 5.550,00 динара и по изјави мајке, тужиоцу је потребан месечни износ од 400 евра, јер би иста желела да се пресели у већи стан како би дете имало своју собу. Мајка тужиоца је навела да дете треба у току 2019. године да крене у школу и да ће бити веће потребе за књиге и школски прибор. Иначе, за лекове детету плаћа месечно од 3.000,00 до 4.000,00 динара. Мајка тужиоца је у радном односу од ...2011. године на месту ..., са нето зарадом у новембру 2014. године у износу

од 45.842,00 динара, у децембру 2014. године са нетом зарадом у износу од 46.125,00 динара. У међувремену је добила отказ, јер је проглашена за технолошки вишак, али је враћена на посао на основу решења инспекције рада. Мајка тужиоца са њим и својом мајком живи у изнајмљеном стану, мајка јој је пензионер и има минималну пензију од 14.000,00 динара. Тужилац је пошао у први разред основне школе и за ужину му је дневно потребно по 150,00 динара. Тужени има пребивалиште у..., где је пријављен на евиденцији за незапослена лица. Има кћер из првог брака која је рођена 1993. године и коју издржава са 5.000,00 динара месечно. Тужени је приликом саслушања изјавио да није тачно да ради у Француској, већ да повремено одлази у Француску и ради повремене послове, да три до четири пута годишње када дође у Србију, одлази у ... да посети дете, којом приликом мора да плати хотел, како би са дететом провео квалитетно време и да увек донесе пуне торбе одеће и обуће када долази у Србију, да купује детету играчке, лекове и да је преко „Western Uniona“ слао одређене износе на име издржавања. Тужени је навео да је у Француској пријављен на евиденцији Националне службе за запошљавање и да се издржава тако што се сналази и ради повремене послове. Другостепени суд је из уверења Националне службе за запошљавање, Филијала Сомбор, Служба ... од 13.03.2015. године утврдио да је тужени пријављен на евиденцији лица која траже запослење од 12.09.2003. године до 07.12.2010. године, а да је поново пријављен на евиденцији за непослене 26.12.2011. године, записника Вишег суда Републике Француске од 21.11.2017. године о саслушању туженог, који је саслушан пред Француским судом правде, да није упознат зашто се саслушава, да је почео да ради у Француској пре тог саслушања, да прима плату у износу од 1.300 евра месечно, да месечно плаћа станарину 580 евра, да живи као подстанар, да има кћер од 22 године у Србији коју издржава и да има саобраћајну дозволу Републике Француске издату 15.12.2016. године са роком важења до 15.12.2021. године. Увидом у фотокопију боравишне дозволе грађана у Швајцарској, која гласи на туженог, утврђено је да је иста издата 13.10.2015. године и да важи до 12.10.2020. године. Тужени поседује и кредитне картице са роком важења до јуна 2021. године. Увидом у фотокопију здравственог осигурања са идентификационим бројем, насловљена на туженог и исплатног листа Републике Француске од 01.08.2017. године, суд је утврдио да је тужени обављао послове радника обезбеђења у периоду од 01.07.2018. године до 31.07.2018. године и остваривао зараду од 1.547 евра. Суд је извршио увид у потврду Центра за запошљавање Републике Француске од 04.12.2018. године и утврдио да тужени ВВ више не испуњава услове који су потребни да био остао уписан на списку лица која траже посао и то почев од 20.09.2017. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је утврдио потребе малолетног АА као тужиоца, који живи на територији Републике Србије, при чему је имао у виду да се његове потребе одређују с обзиром на стандард животне средине земље у којој живи и нашао да су потребе малолетног тужиоца у периоду од подношења тужбе од 09.02.2015. године до поласка у школу 31.08.2019. године износиле 22.000,00 динара месечно и обавезао туженог да месечно доприноси издржавању тужиоца у наведеном периоду у износу од 100 евра месечно. Приликом доношења одлуке, другостепени суд је имао у виду чињеницу да је тужени уплаћивао одређене износе повремено, које износе је урачунао туженом. Затим, да од поласка у школу 01.09.2019. године потребе мал. АА су се повећале, с обзиром на то да поласком у школу детету треба више гардеробе, да му је као старијем потребан већи износ на име исхране, потребе хигијене, на име куповине књига и школског прибора и утврдио да су потребе мал. АА од 01.09.2019. године 30.000,00 динара месечно и обавезао

туженог да од 01.09.2019. године доприноси издржавању малолетног сина износом од 150 евра месечно, од ког датума ће бити урачунато 300 евра које је плаћао после 01.09.2019. године и да ће преостали износ до пуног износа који је потребан за издржавање тужиоца обезбедити мајка, као законски заступник, с обзиром на то да је запослена и да остварује месечну зараду, а којој се у допринос рачуна и свакодневна брига и старање о детету.

Одредбом члана 272. став 2. Породичног закона („Службени гласник РС“, број 18/05, 72/11 и 6/15), је прописано, да, ако родитељи нису закључили споразум о вршењу родитељског права или суд процени да њихов споразум није у најбољем интересу детета, одлуку о поверавању заједничког детета једном родитељу, о висини доприноса за издржавање од стране другог родитеља и о начину одржавања личних односа детета са другим родитељем доноси суд.

Према томе, како се другостепени суд руководио најбољим интересом детета и одлуку о доприносу издржавања донео имајући у виду потребе тужиоца као малолетног детета и могућности туженог као оца и дужника издржавања, узимајући у обзир и могућности мајке, законског заступника тужиоца, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права и о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**